

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 391/2019
29.08.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Радовановић, адвокат из ..., против тужених ББ, портпарол ВВ, ГГ, председник ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Ђукић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Основног суда у Новом Саду и Вишег суда у Београду, у седници одржаној 29.08.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Новом Саду.

Образложење

Тужилац АА из ... поднео је 28.12.2018. године тужбу Основном суду у Новом Саду, против тужених ББ, ГГ и ВВ, свих из ..., ради накнаде нематеријалне штете због повреде права личности – части и угледа изношењем неистина и увреда учињених од стране тужених на рачун тужиоца у саопштењу странке ВВ објављеном на сајту странке, као и у медијима – сајту листова „...“ и „...“. По пријему одговора на тужбу, Основни суд у Новом Саду се решењем П 10672/2018 од 27.02.2019. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет је уступио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном.

Виши суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност, налазећи да је за суђење стварно и месно надлежан Основни суд у Новом Саду, па је предмет доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, број 116/08...88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Основни суд у Новом Саду.

Наиме, одредбом члана 23. став 1. тачка 7. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“, број 116/08...88/18), прописано је да виши суд у првом степену,

између осталог, суди у грађанско-правним споровима кад вредност предмета спора омогућује изјављивање ревизије; у споровима о објављивању исправке информације и одговора на информацију због повреде забране говора мржње, заштите права на приватни живот, односно права на лични запис, пропуштања објављивања информације и накнади штете у вези са објављивањем информације. Одредбом члана 22. став 2. истог закона прописано је да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Одредбом члана 112. став 1. Закона о јавном информисању и медијима („Сл.гласник РС“, број 83/14...12/16) прописано је да лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, а које због њеног објављивања трпи штету, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других средстава правне заштите која том лицу стоје на располагању у складу са одредбама овог закона, ставом 2. истог члана прописано је да право на накнаду штете из става 1. овог члана има и лице којем није објављен одговор, исправка или друга информација чије је објављивање наложено одлуком надлежног суда, а које због необјављивања трпи штету. Одредбом члана 113. истог закона прописано је да новинар, односно одговорни уредник одговара за штету насталу објављивањем информације из члана 112. став 1. овог закона, ако се докаже да је штета настала његовом кривицом, а чланом 114. да издавач одговара за штету насталу објављивањем информације из члана 112. став 1. овог закона, као и за пропуштање објављивања информације из члана 112. став 2. овог закона, без обзира на кривицу.

Имајући у виду наведене законске одредбе, те да је Виши суд у Београду надлежан да суди за територију Републике Србије (у складу са чланом 4. став 2. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштва) у парницама у којима има основа за примену Закона о јавном информисању и медијима на основу ког закона се тужба може поднети против новинара, одговорног уредника и издавача медија, те да у конкретном случају тужба није поднета против наведених лица већ против физичких лица ББ портпарола ВВ и ГГ председника ВВ, као и политичке партије ВВ, то се у конкретном случају не могу применити одредбе Закона о јавном информисању и медијима. Како се у конкретном случају ради о тужби ради накнаде нематеријалне штете због ширења (објављивања) нетачне информације у средствима јавног информисања где тужени нису лица која су одговорна у смислу одредбе члана 113. и 114. Закона о јавном информисању и медијима, те како је вредност предмета спора означена у тужби 500.000,00 динара (испод цензуса за изјављивање ревизије), то је применом члана 22. Закона о уређењу судова за суђење у овој правној ствари, стварно и месно надлежан Основни суд у Новом Саду.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић